

[Einer Jensen.]

bringe Loven tilbage til nøjagtig den Skikkelse, den havde fra 1924. Det synes os noget urimeligt, at Medlemmer af Arbejdsløsheds-kassen, der betaler samme Kontingent, skal være afskaaret fra at faa samme Understøttelse. Nu kan man sige, at det har altid været saaledes, at der har været en Forskel paa mindst 50 Ø. paa Understøttelsen for gifte og ugifte. Men det forekommer mig urimeligt at udvide denne Forskel, som det skete ved Loven af 1927, da man fastsatte Maksimumsunderstøttelsen for ugifte pr. Dag til 3 Kr. Jeg skal derfor meget anbefale denne Ændring.

Endelig er Bestemmelsen om, at Ministeren kan nedsætte Dagpengeunderstøttelsen, udgaaet af Loven. I Bemærkningerne staaer, at Lønniveauet nu vist saa nogenlunde ligger fast. Det er jeg ogsaa enig i, og derfor synes jeg, det er naturligt, at den nævnte Bestemmelse udgaar. Jeg gaar ogsaa ud fra, at det var en Bestemmelse, som blev sat ind paa et Tidspunkt, da Lønningerne svingede.

I Lovens § 16 foreslaas, at Medlemmer, der arbejder paa nedsat Arbejdstid, kan opsamle Karensdagene i den Tid, de er beskæftiget paa nedsat Arbejdstid. Maa jeg tage et Eksempel, hvoraf man vil se det fuldkomne berettigede i denne Bestemmelse. Et Medlem af en Arbejdsløshedskasse, der en Maaned eller mere har arbejdet kun fire Dage om Ugen, altsaa har haft to Arbejdsløshedsdage hver Uge, skal nu, selv om han bliver arbejdsløs, først have det i Loven fastsatte Antal Karensdage, til Trods for at han i Løbet af en Maaned har været arbejdsløs i en Trediedel af Tiden eller mere. Dette var en urimelig Bestemmelse, der kom ind i Loven i 1927, og som det foreliggende Forslag altsaa tilsigter at ændre.

Jeg kan i al Almindelighed sige om Understøttelsesudbetalingen, at man udvider det nuværende Maksimum til 5 Aar, og at Bestemmelsen om 26 Ugers Arbejde udgaar, at man i det hele taget ved Forslaget har tilsigtet at yde Hjælp under de lempeligst mulige Former til Medlemmer, som har en naturlig Tilknytning til det paagældende Fag, selv om de uheldigvis har haft en længere Arbejdsløshedsperiode. Det tror jeg ogsaa maa være Formaalet for Arbejdsløshedskasserne.

Ved Loven af 1927, ved hvilken den ekstraordinære Hjælp afskaffedes, fik vi de saakaldte Krisekasser. Den ekstraordinære Hjælp indførte det ærede Medlem Hr. Krag ved Loven af 1921, da det nuværende ærede Medlem var Indenrigsminister. Ved

den Lejlighed oprettedes Arbejdsløsheds-fonden, og ved dennes Oprettelse paalagde man Arbejdsgiverne at betale pr. Helaarsarbejder fra 9 til 15 Kr. aarlig. Man fastsatte Fondens Maksimumsbeløb til 50 Mill. Kr., idet man jo regnede med store Tal. Der er senere sket Forringelser i denne Lov. Ved Loven af 1924 blev det Tilskud, Arbejdsgiverne skulde yde, nedsat, ligesom det Bidrag, Arbejdsløshedskassemedlemmerne ydede, bortfaldt. Og endelig er Fondens Maksimalbeløb blevet nedsat.

Ved Oprettelsen af Arbejdsløsheds-fonden til Understøttelse under ekstraordinær Arbejdsløshed udtalte den daværende Indenrigsminister, at Arbejdsgiverne havde en Pligt til, og at det var naturligt og rimeligt, at Arbejdsgiverne ydede Bidrag til Arbejdsløshedsfonden. Ved Loven af 1927 skete der imidlertid det, at Arbejdsgivernes Bidrag blev nedsat, og man fikserede et Beløb, som Fonden skulde være i Besiddelse af, hvorefter Arbejdsgivernes Bidrag skal bortfalde. Nu kan jeg ikke se, at hvad der var rimeligt og naturligt at paalægge Arbejdsgiverne som Pligt i 1921 og 1924, nemlig at yde Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, ikke skulde være rimeligt og naturligt i nærværende Tid. Lovforslaget gaar da ogsaa ud paa, at Arbejdsgiverne skal yde Bidrag til Arbejdsløshedsfonden.

Ved Loven af 1927 blev det jo vedtaget at give Kasserne Adgang til som Erstatning for den ekstraordinære Hjælp at oprette Krisekasser. Det lykkedes imidlertid kun at faa oprettet 3 Krisekasser. Betingelsen for at oprette Krisekasser var, at Kontingentet til disse mindst skulde være 20 pCt. af det ordinære Arbejdsløshedskassekontingent, og det bestemtes, at Kasserne skulde have samme Tilskud til det indbetalte Kontingent, som der ydes til den ordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, og endelig at Renterne af Fonden skulde benyttes til ekstraordinære Tilskud til Kasserne.

Imidlertid blev der, som jeg nævnte før, kun oprettet tre Krisekasser efter Loven. I 1928 ændrede man derfor Loven saaledes, at der blev givet Kasserne et vist Starttilskud, nemlig paa 10 Kr. pr. Medlem, og endvidere Adgang til et rentefrit Laan af 5 Kr. pr. Medlem. Men selv efter dette er det kun lykkedes at faa startet 6 Krisekasser, omfattende ca. 40 000 Medlemmer, og da Arbejdsløshedskasserne samlede Medlemsantal er ca. 274 000, vil man altsaa se, at det ikke har været muligt at faa oprettet Krisekasser for ca. 234 000 Arbejdsløsheds-kassemedlemmer.

Det foreliggende Lovforslag tilsigter